

L'ART DE VIURE A TRAVÉS D'ALTRES ULLS

Per Nin González Verdera

Mai hauria pogut arribar a imaginar que una part tan petita del nostre cos arribaria a tenir el poder de fer cobrar vida. Em va semblar impressionant com els ulls del titella reflectien tota la seva ànima. Aquest es deia Greg i quan va començar a parlar a tots nosaltres se'ns van dibuixar un somriure a la cara. Va cobrar vida davant dels nostres ulls, com parlava, com es movia i com respirava. En acabar la petita demostració, encuriosit vaig fer una pregunta al professor i la resposta va ser: Per fer-lo viure, no has de crear una competició entre els teus ulls i els seus, perquè els teus sempre estaran més vius i guanyaràs. Has de compartir aquesta vida i cedir-la.

La setmana passada vaig assistir a un petit curs que oferien per l'IF Barcelona, una plataforma internacional de recerca, producció i mostra d'arts escèniques vinculades al teatre visual, de figures i titelles. En aquest, Duda Paiva, un creador conegut per les seves obres les quals fusionen titelles amb dansa, era l'instructor. Tot això es va realitzar al Museu de Titelles de Catalunya.

Vaig arribar al matí, un camp verd brillant es veia dividit per un petit camí de pedres que portava a una masia. En arribar em vaig trobar amb la primera sorpresa. Una professora meva que havia tingut anys enrere. Els seus cabells estaven més curts que l'últim cop i els seus rínxols em recordaven com n'era de divertida i despistada. Anava tota conjuntada de colors blaus i taronges i per la seva roba semblava sortida d'un conte d'exploradors. Ella havia estat malalta, però ja s'estava recuperant, abraçar-la em va reconfortar molt i tots els meus nervis van desaparèixer fugint pels meus peus com sargantanes espantades. Vam entrar i ens vam presentar entre tots els alumnes. Hi havia de totes les edats i corporalitats. Molts d'ells havien estat alumnes de l'Institut del Teatre, que és on jo estudio. En començar a escalfar em va cridar l'atenció que la seva metodologia m'anava recordant a aprenentatges de professors que havia tingut, però que mai els havia arribat a fusionar. Amb una corda petita fèiem tensió amb els braços cap a fora, com dibuixant una ratlla

horitzontal d'energia i a la vegada una vertical dels peus al cap. Ho ajuntàvem amb la respiració donada per un petit impuls. Fins al moment en què vam haver de desplaçar-nos no em vaig adonar de com n'era de petita la sala on fèiem els exercicis. Suposo que el mirall i la llum que entrava per un costat de la sala pel sostre la feia sentir més gran.

En la pausa hi havia un petit expositor on teníem cafè, infusions i magdalenetes. En sortir a l'exterior em vaig adonar que l'espai em transmetia molta pau. Que l'aire que m'acariciava era fresc i el sol m'escalfava la pell. És un d'aquells dies de la tardor on sembla que la naturalesa es posa d'acord amb tu. En l'últim respir abans de tornar a l'activitat, una amiga i jo vam decidir explorar aquella misteriosa masia que semblava albergar algun tipus de màgia. Ella es va endinsar pel seu compte. Jo vaig pujar les escales que donaven al primer pis, i com Blancaneus en el bosc, notava com uns ulls em miràvem. Em vaig girar i allà estaven els titelles tots posats. Mirant-me fixament, com esperant els meus ulls. Vaig entrar en la primera sala. La lletra Arial dels textos explicatius penjats, trencaven amb les formes imaginatives dels titelles. Cada ull, cada braç, cada vestimenta era diferent. Cultures i ments totes juntes en un mateix quadrat. Em sentia com a *Toy Story*, atent per veure si aconseguia enxampar algun ens despistat. És curiós com envoltat de tots ells, em sentia petit, però no de mida. Com si tots ells m'haguessin recordat d'on venia, d'aquell nen que creava històries sense cap mena de fi. Quan sentia que ja ho havia vist tot seguien apareixent sales i sales plenes de titelles. Ple d'aquella misteriosa essència de la masia, vaig baixar preparat per a la recta final del taller.

Tots estaven a la sala i ens vam asseure a terra expectants de quina seria la nova troballa. Vaig veure dues cadires posades en un racó de la sala, la llum que entrava semblava ser un focus natural que mostrava com el professor agafava a en Greg. Quan es movia semblava que estigués viu. Ell estava com retirat assegut a la cadira i els seus ulls miraven a terra. El titella reia i li feia bromes. Va posar en relleu que l'important no era la tensió que li posaves sinó l'energia. Aquesta última era important que estigués per parts iguals en tots els moviments, sigues respiració,

articulació o gestos del titella. Quan va ser el nostre torn recordo agafar una titella que era com un nen petit. Em va fer recordar del meu cosí petit que fins fa poc encara els meus braços podien resistir quan pujava a sobre meu. Vam començar a caminar i els ulls d'ell eren foscos, però en mirar-me jo em veia reflectit en ells. El mirava i ell em mirava i això em semblava màgic.

En un món, com és el teatre i l'art, tan competitiu, em vaig adonar que hi ha tot un univers d'amor i d'empatia, on l'objectiu és compartir i donar vida. Que els titelles són un principi de l'enteniment per a posar-nos en el lloc d'un altre i això em sembla el gest més humà que hi ha.